

Créixer

Mercè Anguera

Us ho he de dir abans que no me'n oblidí: el meu primer amic el vaig perdre al parc dels gronxadors.

Com que diuen que als nadons ens va bé prendre l'aire, la mare i jo hi anàvem gairebé cada dia. Jo d'aire no en prenia gens, perquè m'abrigaven amb un anorac que té peus i guants i gorra, però m'agradava el carrer perquè les coses que es veuen des del cotxet son interessants: les rodes dels taxis aparcats al costat de la vorera, les cues dels gossos, les orelles dels gats... El parc no era tan divertit. La mare volia que jugués a la sorra, però la sorra és aspra i pica, i llepar la pala em sembla que està prohibit, perquè si ho feia la mare em renyava. També volia gronxar-me al gronxador que és un gat que en lloc de potes té una molla, sense pensar que a mi em fa por l'alçada, i em marejava de nervis. El millor era quan ella seia a un banc a llegir el diari, i jo m'estava al seu costat, al cotxet. El silenci, el sol que passava entre les fulles verd clar dels plàtans i l'aire suau de la tarda m'adormien poc a poc. Quan em despertava, s'havia fet de nit i jo ja era al menjador de casa, ben calentó, sota la claror groga del llum de peu, i sentia la mare fent-me el sopar a la cuina. Llavors respirava tranquil: allí sí que s'hi estava bé.

Una tarda, però, tot va ser diferent, perquè vaig veure el meu amic per primer cop. Jo feia una becaina, i em van

despertar els seus plors. Unes llàgrimes grosses i rodones li rodolaven galtes avall, tancava els punys amb força i es movia, neguitós, a la falda del seu avi, sense fer cas de les paraules que li deia per asserenar-lo. De sobte es va tombar i ens vam mirar de fit a fit. Ell va callar, sorprès i jo vaig començar a plorar fort, perquè era el primer cop que veia un altre nen de tan a prop. Tant i tant vaig plorar que la mare va decidir tornar cap a casa abans d'hora, perquè es va pensar que estava pioc. Però jo no tenia febre ni tos, només tenia por i alhora ganes de tornar a veure aquell nen.

L'endemà, al parc, ell m'esperava. Quan em va veure arribar semblava que volia saltar del cotxet de l'alegria. Jo estava una mica espantat, i només feia que mirar-lo i remirar-lo, sense dir res, sense moure'm. Ell somreia ensenyant dues dents a dalt i dues a baix, i feia molts sorolls que em tranquil·litzaven: sorrollets d'aigua i de són, de dringar de campana petita, d'ocell i de pluja fina. Així em va passar la por, i vaig riure i ell també, i vaig saber que ahir plorava perquè no volia estar-se mes estona al parc, que no és divertit perquè la sorra pica i el gat gronxador et fa marejar. Però que ara ja li agradava perquè hi era jo.

Ens hi vam trobar moltes vegades, al banc, al sorral o als gronxadors.

Em va dir que ni ell ni jo som els únics nens del món, que n'hi ha molts més, milions i milions; que caminar i saltar i

córrer és molt difícil, i que els grans es pensen que els petits no entenen res... També fèiem bombolles de saliva grosses, menjàvem galetes maries sense ennuegar-nos —abans de mossegar-les les has d'estovar bé—, bevíem aigua fresquíssima de la font i ens remullàvem la cara i el pitet, i si un dels dos estava empipat perquè li sortia una dent o tenia mal de panxa, plorava, i l'altre s'esperava amb paciència fins que li passés. Hi havia dies que no ens fèiem cas, perquè estàvem concentrats en altres coses, com una formiga o un paperet o una taca de farinetes a la samarreta. I l'endemà ens explicàvem el que havíem vist. De vegades miràvem la gent que passava i rèiem, i altres vegades ens adormíem i prou. Quan ell no hi era la tarda no s'acabava mai, una boira fina i humida embolcava els arbres, i al tornar a casa feia fred. Si ell hi era el parc s'omplia de claror i s'hi estava bé. Així va passar molt, molt, molt de temps...

Llavors, quan els dies es feien llargs i ja no portàvem anorac amb peus, ni guants, ni gorra, i el vent de sota els arbres era calent, ell va començar a estar distret i llunyà, com un núvol. Em mirava com si mai no m'hagués vist, com si fos un nen desconegut. El gat gronxador ja no el marejava: quan l'hi pujaven reia i picava de mans. I si el posaven al cotxet rondinava, encara que fos al meu costat. Ja no entenia els meus sorolls, ni volia que féssim peix obrint i tancant la

CARMEN SEGOVIA

boca. Cantava no sé què d'un sol solet i es delia perquè el portessin al sorral a fer forats. Allà va ser on, un dia qualsevol, em va donar un cop de pala al cap, em va mirar molt seriós i va dir com si em renyés, decidit, «nen, pala, rateta».

No vaig saber què volia dir. Però vaig pensar que el meu amic ja no era el meu amic perquè jo no entenia les seves paraules, paraules de gran, i ell no entenia les meves, paraules de petit. I així va ser com el vaig perdre, al parc, asseguts a la sorra que picava.

Aquell dia el camí de tornada a casa va ser trist. I els dies de després, també. Els gossos movien la cua sense ganes, els gats no em feien preguntes amb les orelles i beure aigua de la font em feia esgarriar; si m'adormia al costat del banc tenia malsons, i si veia el meu amic fora del

cotxet, agafat del dit del seu avi, provant de caminar, pensava com m'hauria agradat poder preguntar-li si de debò és tan difícil com sembla caminar sol...

—No sé pas què li ha passat, a l'Albert —deia la mare al pare—. Em penso que ja no li agrada anar al parc. Tan bon punt ens hi acostem, comença a queixar-se i a somicar i no para fins que tornem cap a casa. Estic preocupada...

—Això és que està avorrit. Vols dir que no li convindria anar a la Llar d'Infants?

—Potser si...

No us vull enganyar: la Llar d'Infants m'agrada. Aquí hi ha molts nens de totes mides, i també una altre mena de nens que es diuen nenes, i pintem amb pintura de cel i de fulla i de flor i de sol i de sal, tenim una bata, dos pitets, i una

pila alta de bolquers, i si em menjo amb cullera el plàtan aixafat la senyoreta em felicita. I a sobre cada vespre torno a casa perquè la mare mai s'oblida de recollir-me. Els dies aquí, son bonics.

Només que ahir em vaig distreure i vaig dir a la senyoreta «cullera, butxaca, gallina».

Ella es va posar contenta, però jo no me'n vaig alegrar gens.

Aviat sabré parlar amb paraules de veritat. Llavors no recordaré com el sol lliscava enmig les fulles, i com l'aire em feia dormir, quin gust té la pala plena de sorra, ni la gràcia de la cua del gos, ni entendre què pregunten les orelles dels gats. Com li va passar al meu amic.

Potser ni tan sols sabré que vaig tenir un amic, i el vaig perdre al parc.

I això voldrà dir que m'he fet gran.